

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΗΤΙΛΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

*Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης*

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019 ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

*Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος Του Τήρωνος, Μαριάμνης αδελφής Του
αποστόλου Φιλίππου, Μαρκιανού και Πουλχερίας των βασιλέ-
ων, Θεοστήριχτου οσίου, Θεοδώρου νεμάρτυρος Του εν Μυτιλίνη.*

Έτος 12^{ον} Τεύχος 515

Καύχηση και αυτοέπαινος

(Αγίου Δημητρίου τού Ροστώφ)

Ζητάς με πάθος και μανία τον έπαινο, την αναγνώριση και τη δόξα των ανθρώπων. Εκτός από τον Θεό, τον πάντων ποιητή, κανείς άλλος δεν είναι άξιος επαίνου και δόξης, "Μη καυχάσθω ο φρόνιμος εν τη φρονήσει αυτού. Και μη καυχάσθω ο δυνατός εν τη δυνάμει αυτού, και μη καυχάσθω ο πλούσιος εν τω πλούτῳ αυτού, ἀλλ' εν τούτῳ καυχάσθω ο καυχώμενος: Συνιείν και γινώσκειν τον Κύριον και ποιείν κρίμα και δικαιοσύνην εν μέσω της γης" (Α' Βασιλ. 2. 10).

Σε καμιά περίπτωση να μην αυτοεπαινείσαι αλλά και να μη ζητάς τον έπαινο των άλλων. Ούτε να ζηλεύεις εκείνους που παι-

νούνται από τους ανθρώπους. Αληθινά συνετός είναι εκείνος που επαινείται από τον Θεό και δοξάζεται από τον Θεό. "Ο καυχώμενος, εν Κυρίω καυχάσθω" (Α' Κορινθίους 1. 31). Μην αναπαύεσαι στους επαίνους των ανθρώπων. Στον Θεό αναζήτησε την αληθινή ανάπαυση. Όλα τα ανθρώπινα είναι πρόσκαιρα και μεταβλητά. Όλα τα θεία είναι αιώνια και αμετάβλητα Φρόντιζε για τη δόξα μόνο του Θεού, και ο Θεός θα σε δοξάσει. Αν φροντίζεις για τη δική σου δόξα, η χάρις του Θεού θα σ' εγκατάλειψη. "Μη ημίν. Κύριε, μη ημίν. Αλλ' ή τω ονόματί σου δος δόξα"(Ψαλμοί 113. 9).

"Οι μακαρίζοντες υμάς πλανώσιν υμάς και τον τρίβον των ποδών υμών ταράσσουσι". (Ησ. 3. 12). Διότι από τους επαίνους γεννάζεται η φιλαυτία από τη φιλαυτία η υπερηφάνεια και η οίησις κι απ' αυτές η πλήρης από τον Θεό αποξένωσις. Καυχήθηκε ο Δαβίδ για τα πλήθη του λαού του, και τον είδε ν' αφανίζεται από το φοβερό θανατικό. Καυχήθηκε ο Εζεκίας για τα πλούτη του, κι έχασε όλους τους θησαυρούς του. Καυχήθηκε ο Ναβουχοδονόσορ για τη Βαβυλώνα του, κι έχασε τα λογικά του. Καλύτερα να μην κάνης τίποτε αξιόλογο και να είσαι γι' αυτό ταπεινός, παρά να καυχάσαι για τις όποιες επιτυχίες σου. Ο Φαρισαίος έκανε καλά έργα, αλλά όταν καυχήθηκε γι' αυτά καταστράφηκε. Ο τελώνης δεν έκανε τίποτε καλό, σώθηκε όμως με την ταπείνωσή του. Διότι όπως είπε ο Κύριος, "κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος" (Λουκάς 18. 14).

Μη φανερώνεις τα έργα σου. Για να μη λάβεις εδώ στη γη τον μισθό σου από τους ανθρώπους που θα σ' επαινέσουν. Απέκρουψέ τα με τη σιωπή και άφησε να τα γνωρίζει μόνον ο Θεός, που θα σε αμείψει στον ουρανό. Εάν εσύ σιωπάς για τον εαυτό σου, ο Θεός θα φωνάξει για σένα. Από τον Θεό θα γνωρίσουν και οι άνθρωποι τα καλά σου έργα και θα σε επαινέσουν. "Εγκωμιαζέτω σε ο Πέλας και μη το σου στόμα" (Παροιμίες 27. 1).

Κοίτα παραλογισμός: Τα αναρίθμητα κακά έργα σου δεν θέλεις σε κανένα να τα κοινοποίησης. Κι ένα μικρό καλό σ' όλους το λες. Για να θρέψεις με τους επαίνους που θ' ακούσεις τη ματαιοδοξία σου. Δεν σου είναι αρκετό που το καλό αυτό έργο είναι γνωστό και ευπρόσδεκτο στον Θεό; Άλλοι έκαναν πλήθος αγαθοεργιών:

Σκόρπισαν την περιουσία τους στους φτωχούς, φώτισαν τον κόσμο, έσωσαν πολλές ψυχές. Και όμως δεν καυχήθηκαν για όλ' αυτά. Κι εσύ που δεν έκανες κάτι σπουδαίο, κομπάζεις ασυλλόγιστα με το τίποτα;

"Λέγεις ότι πλούσιος ειμί και πεπλούτηκα και ουδενός χρείαν έχω, και ουκ οίδας ότι συ ει ο ταλαίπωρος και ελεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός" (Αποκ. 3. 17). Διότι δεν έχεις τίποτε δικό σου. Όλα είναι δώρα του Θεού, και ο υλικός πλούτος και τα πνευματικά χαρίσματα. "Ως ακάθαρτοι πάντες ημείς, ως ράκος αποκαθημένης πάσα η δικαιοσύνη ημών" (Ήσ. 64. 6). Γι' αυτό και ο Κύριος μας παραγγέλλει: "Όταν ποιήσετε πάντα τα διαταχθέντα υμίν λέγετε ότι δούλοι αχρείοι εσμεν, ότι ό ωφείλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν" (Λουκάς 17. 10).

Γιατί ζητάς να σ' επαινέσουν οι άλλοι για ένα καλό σου έργο; Το καλό παραμένει πάντα καλό έστω κι αν κανείς δεν το επαινεί. Το κακό παραμένει κακό έστω κι αν κανείς δεν το κατηγορεί. Αν όλοι οι άνθρωποι σε επαινούν, τίποτε δεν θ' αποκτήσεις. Αν κανείς δεν σε επαινέσει, τίποτε δεν θα στερηθείς. Δεν κάνεις το καλό για τους ανθρώπους, μα για τον Θεό. Σου αρκεί λοιπόν του Θεού η αμοιβή.

Όταν είσαι ευτυχισμένος και τιμημένος από τους ανθρώπους, μην ενθουσιάζεσαι. Και όταν είσαι δυστυχισμένος και περιφρονημένος, μην απελπίζεσαι. Και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση δείξε μετριοπάθεια και σύνεση. Γιατί στην παρούσα ζωή όλα είναι μεταβλητά. Για όλα λοιπόν να δοξάζεις τον Θεό και όλα να τα αποδέχεσαι ως προερχόμενα απ' Αυτόν και το Άγιο θέλημά Του.

Άγιος Θεόδωρος ο Νεομάρτυρας ο Βυζαντινός

Ο Άγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος καταγόταν από το Νεοχώρι της Κωνσταντινουπόλεως. Γονείς ήταν ο Χατζηαναστάσιος και η Σμαραγδού και αδελφοί του ο Αντώνιος και ο Γεώργιος, αναγνώστης της Μεγά-

λης Εκκλησίας και μετέπειτα Μητροπολίτης Αδριανουπόλεως με το όνομα Γρηγόριος (1830 - 1840 μ.Χ.).

Ο Θεόδωρος ήταν ζωγράφος και εργαζόταν στα ανάκτορα. Οι Τούρκοι προσπάθησαν να τον προσελκύσουν στην μουσουλμανική θρησκεία και το επέτυχαν. Ο Άγιος όμως ανάνηψε και μετανόησε γι αυτό. Έτσι κατέφυγε στη Χίο και έμεινε κοντά σε ένα πνευματικό πατέρα, τον Άγιο Μακάριο το Νοταρά. Εκεί καθημερινά εμελετούσε τα μαρτύρια των Αγίων και βιβλία ψυχοφελή και κατανυκτικά. Από ημέρα σε ημέρα ηύξανε σε αυτόν η κατάνυξη και ο πόθος του μαρτυρίου. Έτσι έφθασε στη Μυτιλήνη, όπου ενώπιον των αρχών ομολόγησε την πίστη του στον Χριστό και απεκήρυξε την μωαμεθανική θρησκεία.

Ο Άγιος Θεόδωρος συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και πάσχει από τους βασανισμούς, τους δαρμούς, τους λακτισμούς και άλλα απάνθρωπα μαρτύρια. Του έδεσαν τα πόδια σε ξύλο και του επέρασαν στο λαιμό βαριά αλυσίδα. Του ετύλιξαν το κεφάλι με ένα σχοινί και του έβαλαν στους κροτάφους δύο κομμάτια από τούβλο. Έπειτα με ένα ξύλο έσφιγγαν την κεφαλή του τόσο πολύ, μέχρι που βγήκαν οι βολβοί των οφθαλμών του έξω από τον τόπο τους. Ο δε του Χριστού στρατιώτης έλεγε: «Χριστιανός, Χριστιανός, Χριστιανός είμαι».

Το πρωί του Σαββάτου ο Άγιος εζήτησε από ένα Χριστιανό υπηρέτη καλαμάρι και έγραψε προς τον Επίσκοπο, για να του στείλει τη Θεία Κοινωνία. Αφού μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων οδηγήθηκε στον τόπο της εκτελέσεως, στον οποίο έτρεχε με μεγάλη προθυμία. Εκεί υπέστη τον δι' αγχόνης θάνατο το 1774 μ.Χ. (ή κατά άλλους το 1795 μ.Χ.).

Μετά τρεις ημέρες οι Χριστιανοί παρέλαβαν το ιερό λείψανο αυτού και το ενταφίασαν στο νότιο μέρος του ναού της Παναγίας της Χρυσομαλλούσας. Το έτος 1798 μ.Χ. το ιερό λείψανο του Μάρτυρος ανακομίσθηκε και μεταφέρθηκε στην κρύπτη του μητροπολιτικού ναού της Μυτιλήνης.